

Baumann Tímea

Köszöntő

1. Erdő mellett estvéledtem,
Subám fejem alá tettem,
Összettem két kezemet,
úgy kértem jó Istenemet.
  2. Én Istenem, adjál szállást,
Már meguntam a járkálást,
A járkálást, a bujdosást,
Az idegen földön lakást.
  3. Adjon Isten jó éjszakát,
Küldje hozzánk szent angyalát,
Bátorítsa szívünk álmát,
Adjon Isten jó éjszakát.
- (Kodály Zoltán: Esti dal, 1938–39.)

Az alábbi néhány sorban kedves tanáromat, Szűcs Tibort szeretném felköszönteni nyugdíjba vonulása alkalmából. A köszöntés *A magyar nyelv értelmező szótára* szerint „az a cselekvés, hogy valakit (fel)köszöntenek”, a köszöntő pedig „valakinek neve napján vagy születésnapján, illetve más ünnepélyes alkalommal mondott üdvözlő, szerencsét kívánó beszéd vagy vers”. Tehát voltaképpen e meghatározás megengedi, hogy ha csak itt, e könyv lapjain is, de egy beszédaktust végrehajtva képzeletben poharamat emeljen Szűcs Tibor munkásságára. Ez az emelkedett hangulat pedig – ha versben nem is fogom kifejezni magamat – megengedi, hogy személyesebb hangnemben szólhassak.

Kodály Zoltán *Esti dalának* szövegét nem véletlenül választottam köszöntőm élére. Ez a dal bennem örökre összekapcsolódott Tiborral. A 2000-es évek első évtizedében, amikor gyakran megfordultam a Pécsi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának „D” épületében, egy tanár ajtaja volt mindig nyitva: Tiboré. Az irodájából szinte mindig a Bartók rádió szólt, de csupán diszkrétén, jelezve, hogy a Tanár Úr bent tartózkodik. A nyitott ajtó azt is jelentette számunkra, diákok számára, hogy bármikor nyugodtan bekopoghatunk hozzá kérdéseinkkel.

A magyar mint idegen nyelv szak, illetve specializáció óráin Szűcs Tibor nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy a magyar kultúra oktatása és a magyar mint idegen nyelv tanításának kérdései fele-fele arányban jelenjenek meg. Ezt az elvét mindig szívesen hangsúlyozta is. Így óráin a kontrasztív nyelvszemlélet mellett a magyar zene értékeivel is megismerkedhettünk. Bár Tibor kedvenc zeneszerzője Bartók Béla – mint sokan tudjuk, különösen *A kékszakállú herceg vára* áll közel a szívéhez –, én mégis arra emlékszem nem kis meghatódottsággal, ahogy Kodály *Esti dalát* közelebb hozta hozzánk, hallgatókhoz egyik szemináriumán. Az pedig már csak a véletlen műve, hogy nem sokkal ezután a VI. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszuson (2006) ezt a kórusművet egy csodálatos előadásban is meghallgathattuk.

Mindezen túl, azt gondolom, az *Esti dal* szövege azt is jól közvetíti, amit Szűcs Tibortól tanulhattak a diákjai a magyar kultúra szeretetéről, a hazához való viszonyról, az identitásról és az alázatról.

Tibor egykori diájként szeretném megragadni az alkalmat, hogy a magam és a pécsi hungarológia/magyar mint idegen nyelv szakon végzett hallgatók nevében is köszönetet mondjak azért, hogy megalapozta és éltette ezt a képzést a Pécsi Tudományegyetemen; hogy olyan szakemberek kerültek ki a keze alól, akik mind a magyar mint idegen nyelv oktatásában, mind a magyar kultúra közvetítésében helyt állhatnak; hogy támogatott bennünket egyéni törekvéseinkben ezen a tudományterületen, és ajtókat nyitott számunkra.

Kedves Tibor, hálásan köszönök mindent, és képzeletbeli poharamat emelem tanári és kutatói munkásságod előtt!